

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Arc de Triomphe de l'Etoile

Citation: Drachmann, Holger: "Arc de Triomphe de l'Etoile", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 265. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56524/facsimile.pdf> (tilgået 01. december 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Derhjemme ved Suppen venter Hans Kone og Børnene med. Men Iltoget buldrer og jager Mod Vesten af Sted, af Sted. Paa sidste Station, hvor kun øde Heder og Skov er at se, Der kravler et Par Dusin „Røde“ Ud af en Pulmanns-Kupé.	Saa hindres Bevægelsen ej; De har raget Kinden og Hagen, De har malt sig med Okkersten; En Bøffelhud slubrer om Bagen Og „Moccasins“ om deres Ben.
Det er Købmænd og Handels- betjente, Læger, en Skrædder, en Smed, Kunstnere, ej ubekendte — De er alle kommen paa Gled; De har Borgerskab alle derhjemme, Er „agtede“, hver i sin Stand; De har lyttet til Foraarets Stemme — De er Børn af den „røde Mand“.	Der staar de, hver med sin Vadsæk, Som gemmer den gamle Ham; De ligner Ulven, som stikker Til Skovs med det slagtede Lam. De løfter et Skrig, et Krigsskrig, Mens Dampvognens Pibe gi'er Ild; Saa lader de staa over Marken Ad Heden og Skovene til.
Undervejs har de skilt sig ved Frak- ken, Deres Vest gik den samme Vej, De har flænget Skjorten i Nakken,	I Jernvejstoget man undres, Man spørger, forlanger Besked, Vil vide, om Fanden dem plager, Og hvad disse Fyre vel hed? Men Konduktøren for Toget Gaar rolig langs Rækkerne hen: Betyder slet ikke noget, De kommer snart hjem igen!

Arc de Triomphe de l'Étoile.

Paris. Januar 1877.

Jeg kløved den brusende Menneskeflod
Vel en Mil eller saa, for at se
Den mægtige Bue, der løfter sig mod
Avenue de la grande Armée.
Jeg læste paa Muren de hundrede Navne;
De sad der som Valpladsens mættede Ravne;
De havde nok skreget sig hæse.
Som Ugler de nu med Nøbene hang
Og aabned kun Øjet en sjælden Gang,
Og rokked i Takt til den dæmpede Klang
Fra Rudes Marseillaise.

Den dæmpede Klang fra det stolte Værk,
Som en Kunstner i Stenen har skabt! —
Hvad Nytte, om Tonen i Stenen var stærk,
Naar Folket sin Stemme har tabt?

Der staar jo en Gruppe ved Operahuset,
 Af Dans og af Vin i en Hvirvel beruset,
 Med Stemmer, som Evoë hvæse.
 Der udenfor Templet et phallisk Kuld;
 Derinde Præstinder, som synge for Guld,
 Mens Scenen af nøgne Mænader er fuld,
 En Meyerbeersck Marseillaise.

Triumfernes straalende Stjerneport,
 Du har staaet en bitter Dag;
 Hvi styrted Du ikke tilintetgjort
 Ned over de vajende Flag?
 De sorte Ørne med Kejserkroner,
 De skingre i Øret med skærende Toner;
 Du hører Trompeterne blæse.
 Den fremmede Hær med de blonde Mænd,
 Den kulliede Greve i Spidsen for *den!* —
 Og atter og atter og om igen:
 den preussiske Marseillaise.

Du grunder vel over en lysende Dag,
 Hvor den kommende Slægt skal se
 Med Franskmænd fyldt, under trefarvet Flag,
 Avenue de la grande Armée;
 Hvor Stenen med alle de stolte Navne
 Skal skringe saa lydt som Sejerens Ravne,
 Med Toner, som ikke er hæse;
 Hvor Ungdommen, rødkindet, hærdet og haard,
 Mod Grænsen igennem Triumfbuen gaar,
 Mens jublende lydt imod Hvælvingen slaar
 Den franske Marseillaise.

Men stirrer Du da paa det fylkede Tog
 Med Forventningens funklende Blik,
 Saa giv dem paa Vejen et Kærnesprog,
 Som selv Du af Rude det fik.
 „Revanche“ alene kan lidet mægte,
 Den tager de raaeste Lanseknægte.
 Lad dem i Marmoret læse
 Et Lovbud om Menneskets Ære og Ret,
 Og lad dem saa gaa over Grænsen med *det*
 Og synge paa hver en erobret Plet
 Den store Marseillaise!